

Alles beter dan een museum

‘Ik ga echt niet mee naar het museum!’

Met zijn armen over elkaar kijkt Gijs naar zijn moeder. Ze heeft haar jas al aangetrokken en wacht tot hij hetzelfde doet. Dat is Gijs niet van plan. Waarom moet hij naar zo’n stom museum? Het woord ‘museum’ alleen al klinkt saai. Een museum is iets voor oude mensen. Zijn vriend Joost gaat vandaag naar De Efteling. De ouders van Joost snappen tenminste wat leuk is.

Zijn moeder zucht diep. ‘Stel je niet aan.’ Ze pakt zijn jas van de kapstok en houdt deze voor zijn neus.

‘Waarom gaan we niet naar de dierentuin of naar een pretpark? Of naar het zwembad? Alles is beter dan een museum.’

Eva komt naast hem staan. ‘Ik ga niet mee, hoor. Gaan jullie maar lekker samen.’

‘Vandaag is het echt even tijd voor iets anders,’ zegt mama. ‘Jullie hebben deze kerstvakantie al veel te veel op schermpjes gezeten. En dit museum is echt niet saai. Er is nu een tentoonstelling met diamanten en juwelen. Die schijnen miljoenen waard te zijn.’

‘Nou, fantastisch. Dat wil ik natuurlijk voor geen goud missen,’ zucht Gijs sarcastisch.

Dan gaat de voordeur open en steekt zijn vader zijn hoofd om de hoek. Hij ziet eruit als een verzopen kat – niet zo gek, want het regent al de hele dag. ‘Zijn jullie klaar om te gaan?’

Langs hem heen glipt Harry naar binnen. Voordat mama iets kan zeggen, heeft hij zich al uitgeschud en zitten de modderspetters op de muren. Kwispelend springt hij tegen Eva op, twee vieze pootafdrukken achterlatend op haar lichtblauwe spijkerbroek.

Mama zucht diep. 'Hè, getver, Bart, let eens op! Kun je die hond misschien even afdrogen? Waar heeft hij nu weer in gelegen?'

'Sorry,' zegt papa grijnzend. 'Het is echt hondenweer, maar Harry heeft ook nog even een duik in de sloot genomen.' Hij grist de handdoek, die altijd speciaal voor Harry klaarligt, van het plankje boven de kapstok en droogt hem grondig af.



‘Oké, en nu iedereen de deur uit.’ Zijn moeder kijkt Gijs met een strenge blik aan.

‘Kom op,’ zegt papa, terwijl hij Gijs zachtjes naar buiten duwt, de regen in, naar de auto. ‘Als jullie niet meer zeuren, dan beloof ik dat we na afloop pizza gaan eten.’

Enge blauwe ogen

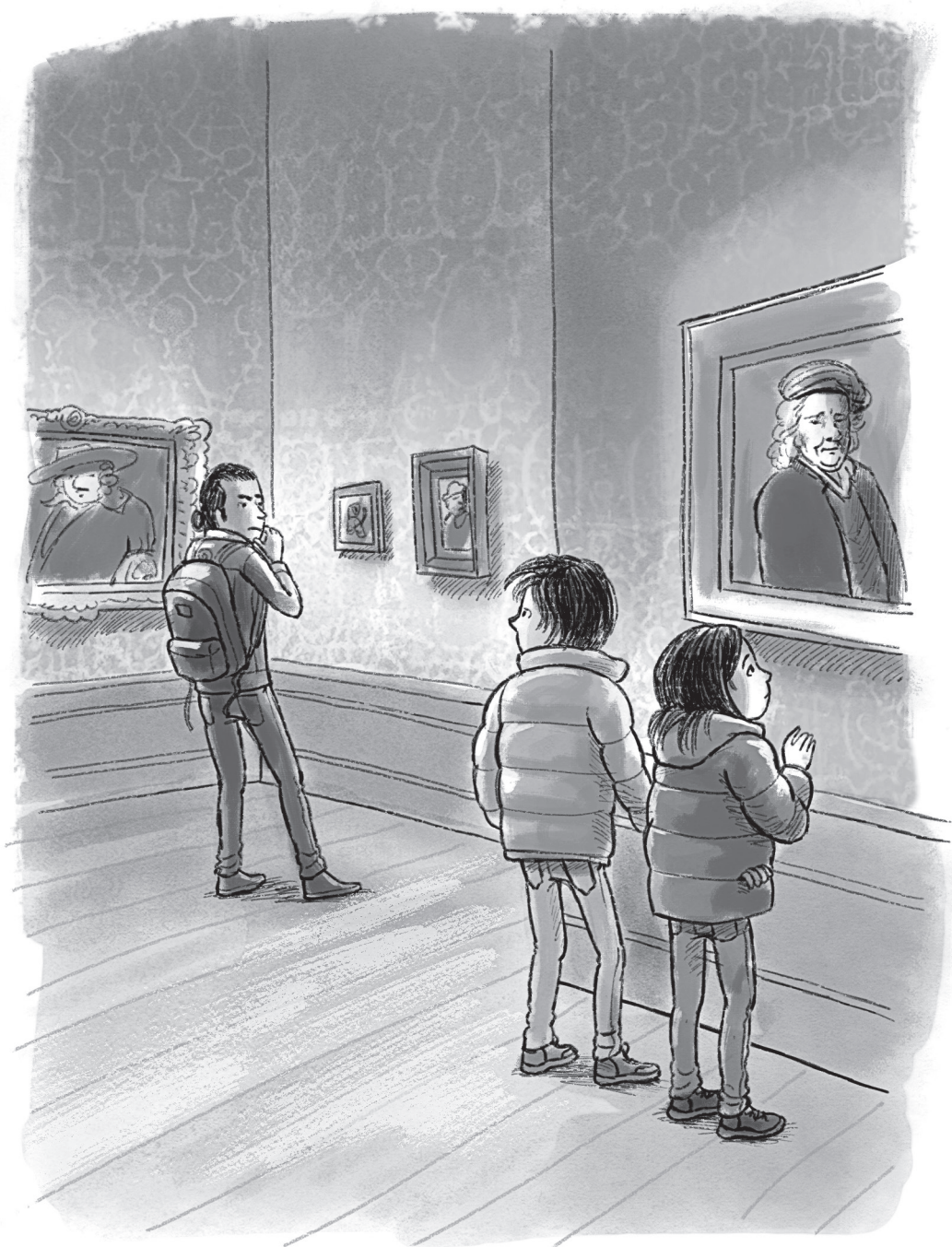
Het is druk in het museum. Gijs en Eva zijn zo te zien niet de enige kinderen die mee moesten van hun ouders.

Ze lopen eerst door zalen met schilderijen. Gijs kijkt naar een lange man met donker haar in een knotje, die aandachtig naar een van de schilderijen staat te kijken. Het is een zelfportret van de bekende schilder Rembrandt, heeft Gijs zijn moeder net tegen Eva horen zeggen. Maar het schilderij interesseert hem niet zo. Weer kijkt hij naar de man. Die valt op door zijn versleten zwarte leren jas, oude spijkerbroek en kapotte gymschoenen. Hij is helemaal niet het type om in een museum rond te lopen. Maar wie is dat type eigenlijk wel? Gijs zelf in ieder geval ook niet.

Het lijkt alsof de man voelt dat er iemand naar hem kijkt. Hij draait zich om. De man heeft opvallend blauwe ogen. Zijn blik is ijskoud. Gijs voelt de rillingen over zijn rug lopen en kijkt vlug de andere kant op. Wat een engerd. Als de man nog een keer omkijkt, gaat Gijs snel wat dichterbij zijn ouders en Eva staan.

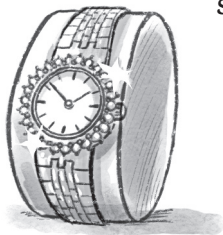
‘Kunnen we nu eindelijk door naar de volgende zaal?’ vraagt hij ongeduldig. ‘Waar zijn die diamanten, waar jullie het over hadden? Want alleen daarvoor ben ik meegegaan. En natuurlijk voor de pizza...’

Zijn moeder glimlacht. ‘Oké, je hebt gelijk. We lopen verder. Volgens mij komt de juwelententoonstelling hierna.’



‘Wow!’ roept Eva even later.

Ze wijst naar een horloge met piepkleine diamantjes, die schitteren in het licht. Gijs komt naast haar staan. Het horloge ligt in een vitrine.



‘Zo’n horloge wil ik ook wel. Mam, hoeveel kost zoiets?’ vraagt Eva.

‘Tja schat, die is niet te koop. En als dat wel zo zou zijn, kunnen je vader en ik het niet betalen.’

‘Bizar toch, als je bedenkt dat dit alles kapitalen waard moet zijn,’ zegt papa. ‘Moet je kijken hoeveel beveiligers hier rondlopen. En heb je gezien hoeveel camera’s er hangen? Echt alles wordt in de gaten gehouden.’

Gijs ziet hoe een stevige, kale bewaker in een blauw uniform met ferme stappen op iemand afloopt. Het is de man met het knotje die Gijs daarstraks zo de kriebels heeft bezorgd.

‘Meneer, uw rugzak had niet mee naar binnen mogen en ook is het verboden om hier te fotograferen,’ zegt de beveiligers streng. ‘Ik stel voor dat u terugloopt naar de balie. Daar kunt u uw tas in een kluisje kwijt en uw camera dus ook. In de museumwinkel kunt u kaarten kopen en een boekje dat speciaal over deze tentoonstelling is gemaakt.’

Vanuit zijn ooghoeken ziet Gijs dat de man met het knotje de bewaker boos aankijkt met zijn enge blauwe ogen. Gijs houdt zijn adem in. Dan stopt de man zijn foto toestel terug in zijn zwarte rugzak. Maar Gijs weet zeker dat hij al wat foto’s had gemaakt.

Eva, die niets van de gespannen sfeer heeft gemerkt,

stapt vrolijk op de beveiligger af. ‘Wat is er nog meer te koop in die winkel?’ vraagt ze. ‘Ook echte sieraden met glitters en diamanten?’

‘Jazeker,’ lacht de bewaker. ‘Of ze net zo mooi zijn als die hier liggen weet ik niet, jongedame. Maar er zijn zeker armbandjes en kettinkjes.’

Eva draait zich om naar hun moeder. Die rolt met haar ogen.

‘Nou, vooruit dan maar. Jij en Gijs mogen straks iets uitzoeken, zolang het maar niet té duur is,’ waarschuwt ze.

‘Wat moet ik met een ketting?’ vraagt Gijs. ‘Doe mij maar een nieuw spel voor de Playstation.’

‘Er zijn ook stoere kettingen en armbanden, speciaal voor jongens,’ zegt de beveiligger. ‘Van die bandjes, die surfers of skaters dragen. Je kent ze vast wel.’

Gijs knikt. Natuurlijk kent hij die. Die bandjes zijn best wel vet. Zijn vriend Karim heeft ze ook, en die weet wel wat cool is. Bijna alle meiden vinden hem leuk.

De bewaker heeft niets te veel gezegd. De sieraden in het museumwinkeltje zijn misschien niet van echte diamanten, maar ze glinsteren net zo mooi. Uiteindelijk kiest Eva voor een armbandje en loopt Gijs de winkel uit met een stoer donkerbruin bandje met gele uiteinden. ‘Karim heeft deze in het rood,’ zegt hij tegen Eva.

‘Komen jullie mee, jongens?’ zegt papa.

‘Yes, pizza eten!’ roept Gijs.



Nu al kwijt

Het is druk in de pizzeria, ook al is het pas vier uur 's middags. Gijs en Eva bestellen allebei een pizza Margherita.



Gijs heeft honger en propt de pizza in sneltreinvaart naar binnen. Maar van zijn vader kan hij het niet winnen. Die heeft zijn dubbelgevouwen pizza Calzone als eerste op en kijkt nu alweer verlekkerd naar de borden van mama en Eva. Maar van zijn pizza krijgt hij lekker niets, bedenkt Gijs terwijl hij snel het laatste stukje naar binnen schuift.

Hij gaat achterover zitten en schuift de mouw van zijn trui wat omhoog om het bandje om zijn pols nog eens te bekijken. Gijs glimlacht. Het bandje is echt wel vet.

Als Eva ziet dat hij met zijn bandje zit te spelen, duwt zij ook haar mouw omhoog.

‘Huh?’ Verbaasd kijkt Eva op. Geen armbandje.

Snel checkt Eva haar andere pols. Maar ook daar heeft ze de armband niet. ‘Ik ben hem kwijt,’ jammert ze.

‘Misschien onder de tafel?’ vraagt mama.

Gijs zoekt met Eva mee, maar ze vinden het armbandje niet.

Het armbandje ligt niet in het restaurant en ook niet in de auto. De tranen staan in Eva's ogen.

‘Je hebt hem net gekregen. Hoe kun je het dan nu al



kwijt zijn?’ zegt mama. ‘Je moet echt beter op je spullen letten.’

Maar Gijs ziet aan haar gezicht hoe vervelend zijn moeder het voor Eva vindt.

‘Ik koop morgen wel ergens een nieuwe armband voor je,’ zegt mama troostend. Maar Eva wil daar niets van weten.

‘Dit was een speciale. Die hebben ze nergens anders. Ik wil déze armband,’ snikt ze.

‘Hebben ze in dat winkeltje niet nog meer van diezelfde armbandjes?’ vraagt Gijs.

‘Ja, vast wel.’ Eva kijkt hun ouders hoopvol aan.

Mama schudt haar hoofd en wijst op haar horloge. ‘Sorry, we hebben echt geen tijd meer om terug te gaan. Moet je zien hoe laat het al is. We moeten nog een nieuw pak uitzoeken voor papa en als we nu niet snel een kijkje in de stad nemen, dan zijn de winkels dicht.’

Hun vader zucht. ‘Sorry, Eva. Het is even niet anders, we...’